

PERSONATGES

Joan Aliguer

PREGÀRIA

Escrita el 12 de maig del 1957, data del Vè. Homenatge local a la Vellesa, i dedicada afectuosament a na Pilar Fernàndez i Figuerola, més coneguda a Mollet per «la negrita».

La festa grossa dels nostres avis
aquí es celebra cada any més bé,
i és tan bonica, que els nostres llavis
tan sols elogis en poden fer.

Tot just arrenca la comitiva.
La plaça és plena com mai ho ha estat.
Jo no he vist cosa més emotiva,
d'un goig més íntim i delicat.

La barretina que s'alça airosa
i el ret amb llaços, i els maneguins,
en tant s'escampen fulles de rosa
que de les pedres en fan jardins,

Al so i al ritme de les trompetes
obrint la marxa, van uns infants
buidant seriosos les cistelletes
amb vestidures de catalans.

Al seu darrera, i entrant a Missa
vells i velletes donant-se el braç,
tots ells calmosos —llum estantissa—
pensant tal volta que a son enllaç

les coses veien amb optimisme
com se les mira la joventut,
i els anys que passen, cap a l'abisme
de mica en mica se les ha endut.

Com s'ha endut galtes de pell encesa,
rialles clares, que ja s'han fos,
deixant intacta sols la fermesa
d'aquest afecte tan poderós

que com més passen jornades plenes
de melangies i desenganys,
més junts conviuen les seves penes
i més s'estimen, al pas dels anys.

Segueixen ara les més velletes
que van ben soles per tot arreu,
ja corferides per cent sagetes
que fan pesada la seva creu,

vivint encara sols d'enyorança
i alimentant-se sols de records
d'aquelles hores de benaurança
de quan vivien els qui són morts.

De sobte es trenca la comitiva.
Tothom s'estranya. Què deu passar?
Una velleta tot just arriba
que a dures penes pot caminar.

Jo me la miro, tan fatigada
—dues fadrines la van portant—
la galta sento tantost mullada
—records que vénen, en un instant—

i la veig àgil, valenta i jove
quan jo era encara sols un vailet,
en tant rentava cubells de roba
ja fos temps càlid, o fos temps fred.

Jo l'espiava, a la galeria
i tot cridant-la: —«Pilar, Pilar...!»
com hi parlava i m'hi divertia
fins, a vegades, fer-la enfadar!

Després, la vida, per altre rutes
encaminava els meus jocs d'infant;
i tot fent netes les robes brutes
ella envellia, jo em feia gran.

I en retrobar-la, feble i corbada,
movent sos passos sols la il·lusió
d'oïr la Missa tan esperada
per donar gràcies al Redemptor,

sense adonar-me'n, al seu darrera
dins de l'església m'he agenollat,
i la pregària, breu i sincera,
del cor als llavis se m'ha escapat:

«—Apiadeu-vos d'aquesta dona
senzilla i dòcil, pobra i humil
que, si de jove fou noble i bona,
ho és en les xacres del temps senil.

Ses mans són blanques, i més de sota
de tanta roba com va fregar
per viure sempre la vida ignota
del qui treballa per guanyar el pa.

Què hi fa que els homes li diguin negra
si és roja i pura la seva sang,
si és resignada quan no és alegre,
si té el cor ample, si té el cor blanc!

ODA AL MESTRE SUÑÉ

*Escrita el 13 d'octubre de 1968, en ocasió
d'inaugurar-se la plaça que porta el seu nom.*

Avui Mollet us ret honor, oh Mestre
que haveu provat en cent composicions,
no solament que en música sou destre
sí que també capteu les emocions

i allò que a molta gent ens deixaria
totalment freds, o almenys indiferents,
en vostra oïda es torna melodia
que els vostres dits transcriuen, diligents.

Jo que he pogut copsar la lleugeresa
i el goig amb què heu servit un ideal
vivent a dins del cor, com flama encesa
que, més que flama, sembla una fornal

capaç de fer que —dia rera dia
en el transcurs seguit d'anys i més anys—
la vostra tasca fos segura guia
pels que, com vós, sentíem fermes afanys

de fer una Vila intel·ligent i unida,
enamorada d'un sentit més bell
enaltidor de tota nostra vida,
que això en definitiva és «El Clavell»

m'alegra comprovar que no era vana
la sembra d'il·lusions pel llarg camí;
i que en les mans d'aquesta gran sardana
el cor del tot Mollet es troba aquí

per demostrar que no és la Vila eixuta
que sap sols el negoci i el treball,
sinó que vibra avui, quan us tributa
aquesta ofrena, que és un sol detall

entre altres mil, que prou els citaríem
si nostra pobra Musa ho permetés
i que, n'estem segurs, demostrarien
que no és just sostenir ni un dia més

el què s'ha escrit i dit del nostre poble
—titllat de fred, ingrati i horitzontal—.
Mollet demostra avui, ardent i noble,
que sap vibrar, quan l'ocasió s'ho val!

Per acabar, Suñé, deixeu que us digui
que en un demà llunyà, temps a venir,
quan en aquesta vida ja no hi sigui
ningú dels qui hi som ara, aquest matí,

serà gojós, encara, en vostra plaça
més que a cap altra banda, reposar
car l'aire hi portarà —passa que passa
per a qui sigui atent en escoltar—

la melodia lleu de la sardana
—tal com si fos un fum subtil d'encens—
les notes de la vostra Suñeriana,
o l'himne dedicat a Sant Vicenç!

AL DOCTOR JAUME VILASECA

Quaranta anys d'exercir la Medicina.
Setanta amb pols d'argent sobre els cabells,
encimbellant la tasca gegantina
de curacions, visites i consells.

Records amargs, de temps dificultosos
quan a l'esforç de tot començament
s'hi unien els problemes paorosos
d'un fratricida i llarg enfrontament.
Més tard, anys de progrés i de riquesa;
i els fills, que van creixent i obrint-se lloc
en tant que els pares prosseguim l'empresa:
donar-ho tot a canvi de ben poc.

I a la fi, joia de poder-los veure
fidels al motlle amb què se'ls va forjar;
aquí, el consol del compliment del deure
i una esperança ferma, més enllà:

Que Aquell que tot ho cura i ho perdona
ens doni acolliment al seu costat
no pel que hem fet, o valgui la persona,
sinó a pesar del molt que li hem fallat.

EL MIL·LENARI DE MOLLET

SARDANA

És l'any del Mil·lenari: nou-cents noranta-tres:
una «parròquia» i unes cases de pagès.
Cent cinquanta anys més tard, Pere Ramon,
Senyor d'aquell Mollet del temps feudal
i el seu castell, altiu i senyorial;
i al voltant seu, submisos i obedients
vassalls treballadors, fidels creients.

* * *

Segle disset: fem front a Felip quart
al cop de falç d'aquell Corpus de Sang,
a la masia de Can Borrell.
I quan vingué el francès (mil vuit-cents nou),
Mollet s'alçava com un home sol
amb un heroi, Gaietà Ventalló,
astut i valerós, per fer-los front.

En el segle dinou, Fèlix Ferran,
Vicenç Plantada i el Doctor Duran:
fe, curiositat
i un bagatge molt gran d'humanitat.

D'aquell començament, des del no-res,
Mollet ja s'envaneix: ha crescut tant!
(És un nucli fabril molt important).

Si haguéssim d'escollir un sol pensament
diríem que hi vivim, de bona gana
nadius i nouvinguts, de tot arreu;
i aital condició, vista a diari
DE CONVIVÈNCIA EN LA DIVERSITAT
és el que ens concedeix, al Mil·lenari,
el títol merescut: ja som CIUTAT!

Música: Jaume Boix

A L'AMIC JOAN ABELLÓ

Ets, Abelló, pintura acolorida.
Tenacitat, que venç tot entrebanc;
volenterós artista fora mida
de tracte afable, intel·ligent i franc.

I el teu Museu, quelcom extraordinari,
de nostra Vila singular floró.
Sorprèn i meravella sols entrar-hi.
De tot elogi n'és mereixedor.

Que l'acte d'homenatge que t'ofrenen
no sigui flor d'un dia, o cas apart,
sinó un volar, fins pels que no l'entenen,
al món subtil i eteri del teu Art.

Que sigui així, per bé del nostre poble
i que el nom de Mollet —mal conegut—
s'estengui arreu com Vila sàvia i noble
que honora els millors fills que li han nascut!

Joan Aliguer